

til Landevejen, hvor deres Vogn holdt, gik Fru Bertha forrest. Bagefter kom Torben og tilsidst Jytte, der undertiden tog mod en Haandsrækning af ham, naar Trinene var særlig høje. Til begge Sider var de lukket inde af solide Havemure, der paa Grund af Trappens mange Omdrejninger ofte helt skjulte dem for hinanden under Opstigningen. Imidlertid øgede de unge med Hensigt lidt efter lidt Afstanden mellem dem og Fru Bertha. Og saa skete det da i et Øjeblik, da hun igen var bleven usynlig bag en Murkant, at Torben lagde Armen om Jyttes Liv og tog hende ind til sig. Hun lænede sit Hoved til hans Skulder som et oversøvnigt Barn og lod sig kysse paa Pande og Kind.

„Min Elskede!“ sagde han.

Da løftede hun sine Øjne straalende op mod hans og rakte ham frivilligt Munden.

— — —

Under Hjemkørslen sad Jytte ligesom paa Udturen ved Siden af Moderen, gemt under sit tætte Slør, og lod de andre om Underholdningen. Da de naaede hjem og var kommen af Vognen, tog hun Moderen under Armen.

Torben fulgte dem op gennem Haven; men ved Foden af Loggiatrappen sagde han Farvel.

„De vil gaa?“ sagde Fru Bertha. „Ja ja — men kom igen, naarsomhelst De har Lyst! De veed, De er altid velkommen.“

Torben ventede, at Jytte under et eller andet Paaskud vilde følge ham tilbage til Laagen, saa de kunde tage Afsked uden Vidner. Det skete imidlertid ikke. Hun gav